KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 36.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den .4 September 1892.

V. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Vore ærede Holdere erindres om, at Kvindebladet „Hvad vi vil" maa være bestilt hos Postvæsenet inden den 27. September, hvis Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse skal undgaas.

„Kravet".

Det glædede mig meget atter at se K. F. Jensens Navn under en Artikel i Kvindebladet. Og efter vort sidste lille Ordskifte her i Bladet føler jeg Trang til offenlig at sende ham en Tak, baade for dette sidste Indlæg, som for alt, hvad han har talt og skrevet til Gavn for Kvindesagen. Han har altid saa stærke Ord mod Uretten. og som oftest styrer han lige mod Maalet: Lige Ret! Valgret for Kvinde som for Mand. Og vi er ham saa meget mere taknemlige derfor, som der kun er saa grumme faa Mænd, der tør tage Skridtet fuldt ud, selv om de kan unde os lidt mere Rettighed hist og her.

Havde jeg læst Jensens Artikel i „Socialdemokraten", „Politiken" eller et hvilket som helst andet Blad, da havde jeg frydet mig dobbelt. Men sagtens er der ingen af de Herrer Redaktører, som vil optage et saa heftigt Angreb imod Mændenes Snæversynethed. Skønt Artiklen i deres Blade vilde have taget sig langt bedre ud end her i *Kvinde*bladet.

K. F. Jensen taler til Mændene; men jeg vil som Kvinde helst tale til os selv. Thi vi maa ikke komme ind paa den Forestilling, at vi intet selv kan udrette, og at det *kun* er Mændenes Retsbevidsthed og deres Uvilje imod at leve sammen med retsløse Skabninger, vi har at vente paa. Nej, vi maa selv arbejde med paa vor Frigørelse, tilkæmpe os den Skridt for Skridt. Kun det, man har lidt for, har man rigtig kært. Derfor vilde jeg ønske, Kvinderne langt ivrigere ind i Kampen for vor Ret. Ikke ved at raabe med store Ord om al den Uret, vi lider, eller ved at prædike Had mod Mændene. Men ved at udrette en Gerning, fylde en Plads i Samfundet, lige meget enten det er i Haandens eller Aandens Verden. Og ved at leve med i alt, hvad der rører sig i Tiden, tage Spørgsmaalene op og drøfte, hvorledes dette eller hint bedst løstes, og saa bruge alle de Rettigheder, vi har, og gøre vor Indflydelse gældende *alle Vegne*, hvor *vi kan*.

Men det er saa langt tilbage, vi er kun saa lidt selvstændige. Det er ikke blot Lovenes Baand, der binder os; men næsten meget mere Fordommenes. Jeg ved saa godt, at det ene staar i Forbindelse med det andet. Men for hver Gang, vi tog et kraftigt Tag i de Baand, vi selv kunde løse, da gav det ogsaa et Ryk i de Lænker, Mændene ved Lov har bundet os med. Og jeg tror, at jo mere vi selv er med til at sprænge Lænken, des bedre vil vi forstaa rent at kaste den, naar den bliver løst. Thi selv om den nu ved *Lov* løstes, den vilde tynge os i lange Tider endda. Vi ser, hvordan det gaar Mændene. Trælleaaget er endnu saa langt fra at være bortkastet. Og Grundloven, som vi fik saa let, hvor er den bleven af? En Mand, der i sin Tid var blandt Forkæmperne for dens Bevarelse, sagde en Gang til mig: Tilgiv os, at vi ikke har forstaaet at passe paa vor Frihed, vi fik den let. Saadan skulde vi Kvinder nødig komme til at udbryde en Gang. Lad os ikke vælte det hele over paa Manden og vente paa, at *han* skal blive ked af at dele Livet med en Slavinde og derfor gøre os til sine ligeberettigede. Nej, lad os endelig være med i Kampen over alt! Lad os vise Mændene, at vi er lige saa nyttige Borgere i Samfundet som de, at vi fuldt vel kan staa paa egne Ben og at *vi ikke vil være deres Slavinder*. Men det er Opdragelse og Udvikling, Kvinderne trænger til. Det er det ulykkelige for os, at Ægteskabet er blevet Maalet for Kvinden.

Det er som en Forsørgelsesanstalt, hvor hun endelig maa se at havne saa godt som muligt, om hun derfor skal ofre hele sin egen Personlighed, ja ofre hele sit Liv, gør intet. Jeg saa en Gang en ung Mand, som med Faderglæde og Stolthed udbrød om sin ganske lille Datter: „Hun bliver nok kun 17 Aar, før hun er forlovet!" Og jeg hørte den samme Fader sige til sin lille Søn: „Du bliver nok til noget i Verden, maaske en dygtig Statsmand. Du skal lære noget mere, end din Fader har lært!" Se, hvilken Forskel i Tanken om Børnenes Bestemmelser. *Den* maa udryddes først og fremmest. Kvinden maa have et større Maal end at behage Manden, og Ægteskabet maa ikke være en Havn for hende mere end for ham. O! I Mødre, opdrag eders Døtre til at være deres egne *Forsørgere*, og uendelig meget vil være vundet! *Katrine Pedersen.*

Uden for Landevejen.

Eremiten.

Ude i en Skov, langt fra menneskelig Bolig, ligger et lille hvidt Hus tæt op ad en stille, klar Sø, hvis ene Halvdel er omgivet af Graner. De kaster et mørkt, næsten sort Skær hen over den. Den anden Del ligger lys og venlig, bar som den er, kun kantet med Siv. Bag Sivene er store Plæner eller Marker med Græs, saa begynder Granerne, Fyrretræerne og Bøgene igen. Skov, og Skov, og atter Skov. Saa stille er det klare